

[Lange.]

„saaledes at man gennem Administrationen kan gøre Ordningen mere bevægelig og formindske de Ulemper og Vanskeligheder, som Ordningen i dens hidtidige Form efter den stedfundne Udvikling har vist sig at medføre paa forskellige Punkter“.

Man erkender altsaa, at Ordningen trænger til at forbedres. Ordene lyder meget godt, men hvilken Realitet er der i dem? Den højtærede Statsminister har ifølge Avisreferaterne ved et Møde i Aftes udtalt, at hvis Handelsstanden ikke havde stillet sig saa afvisende over for at gaa ind i Administrationen af Valutaordningen, havde mange af disse Ulemper kunnet undgaas. Man bliver noget forbavset, naar man læser dette Referat, som jeg gaar ud fra er rigtig. Fra mit Partis Side har man Gang paa Gang ved Behandlingen af de forskellige Valutalovforslag foreslaaet Ændringer, der gik ud paa at give Erhvervslivet større Indflydelse paa Administrationen, stillet Forslag om Indførelse af Nævn og Raad — hvad det nu hedder — bestaaende af Repræsentanter for Erhvervslivet, som skulde deltage i Administrationen, som skulde være raadgivende over for Handelsministeren og Valutamyndighederne. Vi har ogsaa faaet gennemført en Række af disse Forslag, men hvad er der blevet ud af det? Hvilken Følge har det haft? Har det haft den Følge, at man har lyttet til Erhvervslivets Raad, naar der var en stærk Stemning for Ændring af et eller andet hos de Folk, som nu engang har de fleste Betingelser for at bedømme disse Forhold, og som ikke kunde formodes at give Raad og Anvisninger paa et uansvarligt Grundlag? En Række af de Folk, som har ofret Tid paa disse Opgaver — jeg har selv deltaget i en Del af Arbejdet — erklærer, at dette Arbejde har været fuldkommen ørkesløst, har ikke ført til noget Resultat, i hvert Fald kun til meget smaa Resultater.

Jeg skal nævne et Par enkelte Omraader, hvor der er indført Ordninger, som efter min Mening absolut ikke tyder paa, at man ønsker et System, der tager det størst mulige Hensyn til de praktiske Forhold, til Erhvervslivets Ønsker. Jeg skal nævne den Ordning, som vi for Tiden har med Hensyn til Indførselen af Korn og Foderstoffer. Det har hidtil været saaledes — og vil vel ogsaa foreløbig blive det —, at Indførselen af Korn og Foderstoffer ikke begrænses. Hvis man kom til det Resultat, at man vilde begrænse denne Indførsel, var det jo tidsnok

at indføre et saa indviklet System som det, vi har — og selv om man vilde begrænse Indførselen, mener jeg nu heller ikke, det var nødvendigt at gøre det saa indviklet. Hvis det gjaldt om at fremskaffe et System med saa mange Omsvøb og indviklede og upraktiske Metoder som overhovedet muligt, var dette System et Mesterværk. De samme Dokumenter indsendes flere Gange til Under søgelse, og jeg har aldrig kunnet faa nogen Forklaring paa — jeg siger ikke engang: en rimelig Forklaring, men overhovedet nogen Forklaring paa —, hvorfor man har indført dette indviklede System. Man siger i Bemærkningerne til Lovforslaget:

„For Ordningens Administration vilde det være af væsentlig Betydning, dersom en Forenkling kunde foretages, eventuelt saaledes, at en Del Detailafgørelser blev skudt over til Erhvervsorganisationerne, for at disses praktiske Kendskab til Forholdene inden for de enkelte Brancher i højere Grad kunde tages i Anvendelse.“

Men det System, man har indført med Hensyn til Kornordningen, imødekommer ikke dette Hensyn, det gaar i den modsatte Retning. Jeg tror, ingen inden for den Branche vilde gaa ind for eller overhovedet kunne forstaa en Ordning som den, man her har gennemført.

Det siges, at man gennem det foreliggende Lovforslag i nogen Grad søger at opheve de Dispositions vanskeligheder, som det forvolder Erhvervslivet, at Bevillingsperioden kun er paa 4 Maaneder, hvilket gør det vanskeligt at udnytte Valutabevillingerne paa regelmæssig Vis og at disponere med fornøden Hensyntagen til Fremtiden. Ja, det siger man, men hvad gør man? Hvad angaar Kaffeimporten, har man paa et vist Tidspunkt indført en hel Række nye Bestemmelser, hvorved man fuldkommen krydsede de Dispositioner, som Importhandelen havde foretaget. Jeg skal ikke kritisere disse Bestemmelser, men blot den Maade, hvorpaa de er blevet praktiseret. Ordningen gik ud paa, at Kaffesorter ikke maatte indføres her til Landet, naar de laa over en vis Pris, idet man paa denne Maade vilde tvinge vort Forbrug ned paa billigere Kaffesorter. Herved satte man imidlertid Importører, som, uden at ane noget om dette og i Tilid til, at de, naar en ny Periode begyndte, kunde regne med en Tildeling som i den forrige Periode, havde Kaffesendinger undervejs, i den Situation, at disse Sendinger ikke maatte indføres.

Man skulde tro, at i hvert Fald de,